

ffjellige Bebreidelser for Konsekvensens mod Flertallet. Han bebrejede os for det Første, hvad de personlige Understøttelser angaar, at vi bevilgede de Understøttelser, der vare ny begjærte, men dem, som Lovgivningsmagten havde været enige om i eet eller to Aar, ubelode vi. Jeg skal dertil svare, at vi ubelode dem ganske principmæssig, og hvis der ikke udkommer nogen Tillægsbevillingslov, er det aldeles ligegyldigt, om de andre staa der eller ikke; thi saa bliver ingen af dem udbetalt, saa kommer ingen personlige Understøttelser paa Tillægsbevillinger, og dermed bortfalder denne Indvending. Vi gjøre her en lille Undtagelse fra Reglen, men man er jo ikke forpligtet til at tage sine egne Konsekvenser videre, end man selv vil, og i saadanne Tilfælde, hvor personlig Villighed kan tale derfor, kan man ikke forsvare at se bort derfra. Men paa den anden Side maa det være Medlem ikke antage, at det Tilbud, som ligger i vore Ytringer om at gjenoptage de personlige Understøttelser, og hvad der nærmest har Karakteren af ordinære Bevillinger, skulde indbefatte saa Meget, som han eller den høit ærede Minister synes at lægge dertil; det er meget langt fra Tilfældet. Det ærede Medlems Betyrning kjender jeg saa godt; han er i det Hele taget en Løff for Betyrning; men hvis han er saa betyrvret for Stillingen, vilde det ligge nær for ham og for de andre Medlemmer af Mindretallet i Finantsudvalget, at de ikke vare de ivrigste til at stærpe Striden, som de have været og ere, men at de i Virkeligheden nærmede sig til Flertallet og dermed gjorde deres til at bane Veien for en Udjevning. Det er ikke et Raad, det ærede Medlem skal rette til os, at vi skulle give efter, at vi skulle erklære os villige til Smøbekommen paa de Punkter, paa hvilke Konfliktten er. Efter den Holdning, Regjeringen og for saa vidt ogsaa Folkethingets Mindretal har indtaget ligeoverfor os — jeg lægger forøvrigt ikke stor Vægt paa Folkethingets Mindretal i den Art Spørgsmaal, thi det er jo kun et Mindretal ligesom Venstremindretallet i Landstinget, der ikke regnes med, naar man taler om Landstinget — men efter den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig, og efter at den har tilføjet Belgernes to Gange udtalte Mening, kan det ærede Medlem dog ikke vente, at vi skulde give efter i de Punkter, som have været forelagte Belgjerne disse to Gange, og hvori de have erklæret sig enige med os. Det er en saa gangvinkl Forventning af det ærede Medlem, at jeg ikke tror, han skulde vedblive at gjentage og gjentage det; maaske det ærede Medlem mener at kunne berolige sig og Sine ved saadanne Forventninger, men de have intetsteds hjemme. Vi nære ikke den Fiktion, at Regjeringen skulde forelægge Finantsloven, og at Landstinget og Folkethinget skulde blive enige derom; efter den høitærede Ministers Udtalelse idag kunne vi jo ikke godt nære en saadan Forventning. Svov-

rigt vil jeg dog sige, at, dersom den høie Regjering holdt sig til, hvad der i Virkeligheden har kunnet udgives, og hvad Regjeringen har forbrist sig til at udgive efter den midlertidige Finantslov og paa disse mange forventede Tillægsbevillinger, vilde dog vistnok ialtsald de tre af Stridsspørgsmaalene være faldne bort for den paagældende Finantslovs Vedkommende, thi Regjeringen har hverken efter den midlertidige Finantslov eller paa forventet Tillægsbevilling taget eller kunnet tage enten Dyrtdistilløget eller Pantstiftbet eller de andre militære Udgifter, som ere blevne negtede af Folkethinget. Det maatte lette Stillingen for Enhver, der vil tage Situationen, som den er; men naar man lægger an paa at føre Konflikten frem, ja, saa vil man naturligvis ikke gjøre det. Jeg vender mig nu til den høitærede Minister og maa da tillade mig i Genhold til, hvad jeg allerede har sagt, at modsig, at der af den bebudede Gjenoptagelse af enkelte underordnede Punkter skulde følge, at Realitetsbehandlingen skulde være opsat til 3die Behandling. De underordnede Punkter, til hvilke Flertallet har sigtet, som jeg oftere har udtalt mig om i Almindelighed, men som jeg selvfølgelig ikke kan gaa ind paa i det Enkelte, ere Punkter, som alle have været behandlede i Realiteten, og om hvilke en Realitetsbehandling aldeles ikke vil finde Sted. Den høitærede Minister mente ligesom det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen), at Forelæggelsen af Tillægsbevillingsloven for 1880—81 var urimelig, eftersom Regnskabsaaret var fuldt afsluttet, og han mente, at det ikke vilde have anden Betydning, end at der gaves Decharge. Ja, jeg tror dog at turde sige, at det kunde have den Betydning, at der blev givet Decharge, thi det er slet ikke sikkert, at der vil blive givet Decharge under en anden Form. Det er Noget, som den høitærede Minister og hans Venner burde lægge sig paa Hjerte, om de kunne have nogen Udfigt til, at der vil blive givet Decharge under en noget anden Form. Svovrigt skal jeg ikke udtale mig nærmere derom, men denne Betragtning maa dog ligge nær. Af særlig Interesse var den Maade, hvorpaa den høie Regjering udtalte sig om de udfødte Poster. Den høitærede Minister sagde, at der var store Beløb, med Henfyn til hvilke det ikke havde nogen Betydning for Regjeringen, om de bleve bevilgede her eller ikke. Dette gjaldt for det Første om de store Beløb, der allerede ere afholdte, og dernæst om alle de Gjenbevillinger, som findes under Afdeling B. Om disse bemærkede den høitærede Minister, at det slet ikke havde nogen Nødvendighed for Regjeringen at modfatte sig Udstemningen deraf med stor Styrke, men dermod var der andre Poster, som den høie Regjering lagde Vægt paa, at den fik med. Det er let at tænke sig, hvad det er for Poster, det er rent ekstraordinære Udgifter, som den høie Regjering ikke mener at kunne